

KERSTINGIER

NEFE
LEJCS

AMI EDDIG

ELVESZETT

fine selection

KERSTINGIER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Prológus

MINDEN OLYAN GYORSAN TÖRTÉNT, hogy Jeanne d'Arcnak szemernyi ideje sem maradt, kivéve talán arra, hogy nem túl fantáziadúsán felkiáltson:

– A francba!

A fiú, Quinn – különös módon – nyugodt arckifejezéssel odapördült hozzá, és egyetlenegy kézmozdulattal fellökte. A Jeanne kezében égő lángoknak esélyük sem volt a légáramlattal szemben, amit a fiú lát-szólag könnyedén az ellenőrzése alatt tartott. Jeanne fejével előre bukott át a tető pereme felett, el a fiú mellett, a kapuhoz. Az egyetlen dolog, amit tehetett, hogy a karját és a lábát megfeszítette, mint egy macska, amit kidobtak az ablakon. Lehetséges, hogy még fújt is. Aztán már át is zuhant a kaput körülvevő vibráló mezőn. Nem túl kecsesen landolt, de puhábban, mint ahogy számított rá a másik oldalon lévő, félkör alakú ülőgarnitúrán, amit úgy állítottak fel, mintha kifejezetten arra számítottak volna, hogy az emberek nem kulturáltan sétálnak át ezen a kapun, hanem áthajítják őket rajta.

Jeanne egyenesen egy tollas kígyó sárga szemébe nézett, ami csak néhány centiméterre volt az arcától, és úgy lesett, mint egy megrémült díszpárna. Miközben feltápáskodott, még épp vethetett egy utolsó pillantást a fiúra és az orvosi rendelő vihar sújtotta tetejére, aztán a faragott tölgyfa ajtó bevágódott az összeomló mező előtt, és egy csapásra csend lett.

Míg Jeanne meg nem hallotta, hogy valaki szuszog. Megpördült.

Severin! Neki nem volt akkora szerencséje a földet éréskor. Ő és egy szék – úgy tűnt legalábbis – átrepült az ülőgarnitúra felett, egészen a szemben lévő falig. A férfi egy másik, súlyos, faragásokkal teli ajtó előtt

feküdt. A kis helyiség négy falát szinte csak ilyen ajtók alkották, egyik a másik mellett. Jeanne összesen tizenháromat számolt meg. A díszítések között ki tudta venni a számokat, amikkel megjelölték őket. Egy kivételével az összes ajtót beszámolták, Severin a 6. számú előtt hevert egészségtelenül kitekert pózban, az az ajtó pedig, amin átlökték őket, a 11-es számot viselte. A 4-es számú előtt egy újabb tollas kígyó lebzsel, egy harmadik pedig épp Severinhez kúszott. Az, amelyik az ülőgarnitúrán tekergett, még mindig azon volt, hogy összeszedje magát.

Jeanne a füle mögé túrte egy hajtincsét. Amilyen dühös volt, Severinrel és a három tollas kígyóval simán elbánt volna, ennek ellenére tudta, hogy inkább tanácsosabb – amilyen gyorsan csak lehet – eltűnni, mielőtt valaki más is felfedezi. Ez még számára is veszélyes terep volt.

– Na, drágaságom? Kitérted a nyakad? – kérdezte mézesmázos hangon, miközben a tekintetével a Severin mögötti ajtókat vizslatta. Vajon melyik az, amelyiken át kijuthat innen? – Ki gondolta volna, hogy egy kiskölyök utód és az emberi rajongója el tud bánni két csúcskategóriás nexszel? Habár, a csúcskategória nálad már a régi idők zenéje.

Severin a csontjait hányingert keltő hangok kíséretében tette vissza a helyükre. Ha nem a Peremben landolt volna, akkor valószínűleg soha többé nem tudna lábra állni.

– Ezek az átkozott hollók garantáltan a tündérektől jöttek, Cassian valószínűleg már tud róluk. – Csigolyáinak egy utolsó roppanása kíséretében felegyenesedett. – Tehát kell egy eszméletlen jó történet. – Ránézett Jeanne-ra. – Tudom, hogy haragszol, drágám, de nekünk, kettőnknek most feltétlenül össze kell tartanunk.

– Összetartanunk? – Jeanne hanghordozása nem volt többé mézesmázos. – Mondd csak ki egyszerűen, hogy meg kell mentenem az irhádát.

– Garantálom, hogy neked is megéri majd – duruzsolta Severin sokat ígérően, vagy legalábbis próbált annak tűnni. – Nem akarod tudni, hova kerültünk?

– Felejtsd el! – horkant fel Jeanne. – Feketemágia-szerű rúnafaragások, tollas kígyók és egy norvég mintás huzatú ülőgarnitúra; hidd el, tudom, hol vagyok. És hogy kinek dolgozol. Az ízléstelenség a védjegy.

Használja egyszerűen a legközelebbi ajtót? Vagy előtte még egyszer törje el Severin nyakát? Kedve éppen lett volna hozzá.

– Abban a pillanatban tudtam, amikor kinyitottad a kaput – folytatta Jeanne. – Mennyire mélyre kell tulajdonképpen süllyedni ahhoz, hogy egy olyan pszichopátának dolgozzon valaki, mint *Frey*? – A hangja csöpögött a megvetéstől. – Gyógytornásznak álcázva, te jó ég!

Elégedetten nyugtázta a megütközött arckifejezést, ami átsuhant Severin ábrázatán.

Aztán a férfi vállat vont.

– Frey magas rangú tanácsstag, ő sem rosszabb, mint mások. És a fizetőeszközei... nos... *egyedülállóak*. Ezért bármikor szívesen dolgozom neki. – Röviden felnevetett, mielőtt gúnyosan folytatta: – Miközben te, drágám, évszázadok óta teljesen ingyen gürcölsz, hogy végre kapj egy kis dicséretet a *főnöködtől*. Ha akarod, szívesen elmesélem neki, hogy igencsak vért izzadtál, amíg ebből az álcázott gyógytornászból itt – két hüvelykujjával saját magára mutatott – információkat szedtél ki. A háta mögött. Kíváncsi vagyok: tulajdonképpen mi volt pontosan a terved? A lába elé akartad tenni Quinnt, mint egy macska, amelyik hazacipel egy egeret?

Ekkor Jeanne volt soron, hogy összeránduljon, legalábbis legbelül. Ez a személtáda megtalálta az érzékeny pontját. De nem fogja megtenni neki azt a szívességet, hogy belemegy ebbe. A „főnöke” legalább nem fogja megölni.

– Egyedülálló fizetőeszközök, aha – ismételte meg lassan. – Nem kétlem. Egyedülállóak és illegálisak. Mint ezek a kapuk itt. És az is egyedülálló lesz, amit Frey tenni fog veled, ha meghallja, hogy a megbízásodat ennyire elszúrtad. Igaz az, amit mesélnek róla? Tényleg szereti a vérfarkasaival megetetni azokat az embereket, akik kegyvesztetté váltak nála?

Severin szeme elkerekedett, mintha csak most jött volna rá, hogy nem csak Cassiannal és a tündérekkel van gond.

– Ez a te hibád – mondta. – Az az ostoba csitri! Ha nem látott volna minket együtt, és te nem határoztad volna el, hogy ledobod a tetőről!

– ...akkor a te kis páciensed talán soha nem vette volna észre, hogy tornádóvá tud változni – egészítette ki Jeanne. A tekintetét ismét az

ajtókra szegezte. Ha ő maga sem akarja vérfarkaseledelként végezni, akkor legfőbb ideje lelépni. Csak nem akart vaktában átbukni az egyik kapun, és esetleg egyenesen Frey egyik vérfarkaskenneljében vagy a hírhedt norvég kínzókamrái egyikében kikötni. Mindegy, most meg kell hoznia egy döntést.

– Hadd... – Mintha Severin olvasott volna a gondolataiban, oda lépett hozzá.

A tollas kígyók szintén felé fordították a fejüket, és kivillantották hegyes agyaraikat. Undorító jószágok.

– Jeanne, drágám! Ha most okosan cselekszünk, akkor ebből a fias-kóból még előnyt...

Jeanne nem várta meg, míg a férfi odaér hozzá. Három nagy lépéssel az egyetlen olyan ajtónál termett, amelyiken nem volt számozás, lenyomta a kilincset, és belökte. Megkönnyebbülésére nem vibráló mező volt mögötte, helyette világos folyosó húzódott, aminek az ablakain át látni lehetett a gyöngyházfényű csillagvizsgálót, az árkádiaiak csigaház alakú kormányzati épületét. Jó megérzés volt. Innen egyenesen kiléphetett az utcára.

Diadalittasan fordult Severin felé, és egyetlen kecses kézmozdulattal lángra lobbantotta a rusnya üllőgarnitúrát.

– Most természetesen riadót fújhatsz és megpróbálhatsz elkapni, hogy elterelhesd Frey figyelmét a saját kudarcodról! – mondta, miközben a lángok ropogva az anyagba kaptak. A díszpárnaszerű kígyó is tüzet fogott, a tollak lángolva égtek. – De mindketten tudjuk, hogy okosabban tennéd, ha elrejtőznél a megbízód és az emberei elől, amíg még tudsz, *drágaságom*.

Severin megállt. Összeszorította az állkapcsát. Tudta, hogy igaza van. És hogy Jeanne vész helyzetben úgyis gyorsabb, mint ő. Néhány másodpercig csak bámulták egymást, mindketten ugrásra készen, miközben a tollas kígyó a kanapén hamuvá hullott szét, majd azonnal újra összeállt.

Aztán Severin megfordult, és odament a 8-as számú ajtóhoz.

– Sok szerencsét – mondta. De ezt Jeanne már alig hallotta, mert a folyosón rohant épp végig.

Néhány héttel később

Quinn

KIS UTCÁKON, BELSŐ UDVAROKON ÉS KERTEKEN ÁT, lépcsőkön és boltívek alatt rohantam keresztül, cikáztam, falakon ugrottam át, és házfalakon szökelltem fel, lefelé pedig gurultam, szaltóztam, párkányokon egyensúlyoztam. És mindezt eszméletlen precízen és gyorsan. Nagy kár, hogy nem látott senki – és hogy ez itt nem a *valódi* világ volt, az a hely, ahol még mindig fájdalmaim voltak, és mankó nélkül járni sem tudtam, nemhogy parkourozni.

A nap süttött, az ég kéken ragyogott, mégis aranszínű pontocskák pislákoltak rajta, mint a csillagok. És ha ez még mindig nem lenne elég valószerűtlen, magasan felettem egészen ráérősen úszott el egy bálna egy utasszállító gondolával. Talán onnan, fentről legalább mégis figyelt valaki.

Elrugaskodtam egy utolsó ugrásra, és egy teljesen felesleges, de iszonyú menő háromszázhatvan fokos fordulattal a fal tetején landoltam. Diadalittasan néztem le a kis utcába, ahonnan elindultam. Azt hittem legalábbis, hogy arról jöttem.

Valójában azonban az alattam lévő keskeny, kikövezett utca teljesen idegen volt. Egyetlen épület sem tűnt ismerősnek, és a fát, aminek feltűnő, csillag alakú gyümölcsök lógtak az ágairól, amelyek átnyúltak a falon, határozottan nem láttam még soha. Cserébe viszont volt két feketebe öltözött, állig felfegyverzett alak, akik a fa alatt álltak és beszélgettek. Vagy sokkal inkább *eddig* beszélgettek. Most elhallgattak, és rám bámultak.

Visszabámultam rájuk. Nos, akkor valószínűleg mégsem közlekedtem olyan precízen és iszonyú menőn, mint gondoltam.

– Csak három szabályhoz kell tartanod magad, ha egyedül járkálsz a Peremben – véste Jácint az eszembe, és komolyan nézett rám vörös tündérüstöke alól. – Első számú szabály: tartsd távol magad a káosz-ködtől. Második számú szabály: soha ne menj le az alvilágba. Hármas számú szabály: nagy ívben kerülj el minden nexet.

– És a lapos csőrű fali pityert – egészítette ki Emilian, a barátja, aki szintén tündér volt. Lehetséges, hogy „falcsőrű lapos pityert” mondott, vagy „lapos mellű falicsört”. Vagy valami ilyesmit. Amikor megkérdeztem, hogy mégis hogy néz ki, csak annyit válaszolt, hogy úgyis fel fogom ismerni, ha látom. Csak ne menjek hozzá túl közel, ugyanis zöld, nyálkás folyadékot köpköd, ha fenyegtetve érzi magát.

A felfegyverzett alakok a boltív alatt mindenestre nexek voltak, ami a katonák, rendőrök vagy valamiféle titkos ügynökök elnevezése a Peremben, még nem láttam ezt át teljesen. Ezt a két példányt Gudrunnak és Rüdigernek hívták, habár az utóbbit csak tippeltem. Egyszerűen úgy nézett ki, mint egy Rüdiger, és amikor meglátott, rusnya Rüdigermosolyával vigyorgott rám. Gudrun vizenyős kék szemében is olyasmit fedeztem fel, mint a vizontlátás öröme, csak gonosz változatban. Vagy kegyetlen véletlen, hogy állandóan keresztezzük egymás útját, vagy pedig a főhadiszállásuk itt lehetett valahol egészen közel.

– Nahát, ki van itt? – kérdezte Gudrun elnyújtottan. – Bicebóca, az ostoba tündérek kiválasztottja?

Legalább egy fejjel magasabb volt, mint én, és sima, tejfölszőke haját az egyik oldalon tüsire felnyírta, míg a másik oldalon az arcába hullott. Szabályos arcvonásainak, kisportolt alkatának és mérges tekintetének hála nyugodtan modelkedhetett is volna. Mint például egy dárda vagy egy emésztést serkentő készítmény reklámarca.

Rüdiger rekedten felnevetett.

– Bicebóca, hát ez vicces. Hol vannak a mankóid, kölyök?

Hogy mindegyik nex, akit eddig megismertem, pszichopátának látszott, az Jácint szerint pusztán a véletlen műve volt, legtöbbjük teljesen rendben van, állította. És nekem – hármas számú szabály – csak azért kell nagy ívben elkerülnöm őket, mert azt a szerencsétlen hajlamot örököltem árkádiai elődeimtől, hogy folyton bajba kerülök, amennyiben erősebbekkel kezdek ki.

Ebben sajnos van némi igazság. Mert ahelyett, hogy befogtam volna a számat, és leléptem volna, már meg is hallottam a saját hangomat:

– Bocsi, de nem beszélhetek lapos csőrű fali pityerekkel.

Gudrun szeme összeszűkül. Rüdiger pedig – minden átmenet nélkül – iszonyú mérgesnek látszott. Nem csodálkoztam volna, ha ezután csakugyan nyálkás, zöld folyadékot spriccel szét.

– Lapos... mi? Ez valami sértés lett volna? – bökte ki. – Valóban ki akarsz kezdeni velünk, te bébi?

Még vérszomjas arckifejezésénél is jobban megijesztett az a kis hang, ami lelkesen azt kiáltotta bennem, hogy „Igen, légyzsi! Verekedjünk! Verekedjünk!”. Az a hang azt akarta, hogy nekirontsak Rüdigernek és Gudrunnak, mintha nem lenne holnap. De megígértem Jácintnak, hogy betartom a három szabályát, ezért azt mondtam:

– Majd máskor, ti madarak. – Visszaugrottam a mögöttem lévő kertbe, amíg még képes voltam, legalábbis félig-meddig, józanul gondolkodni.

Nekifutásból átugrottam a következő falat, vettem egy bal kanyart, és egy darabon felfelé futottam az utcán, míg találtam egy falat, ami elég alacsony volt ahhoz, hogy átugorjam. Amilyen gyorsan csak tudtam, átszeltem a kis belső udvart, amiben volt egy csobogó szökőkút, átmásztam a kapun a következő kis utcába, és rögtön ismét elkanyarodtam. Aztán átprésem magam egy, a falban lévő résen a mögöttem lévő zegzugos belső udvar biztonságába, és levegő után kapkodva megálltam. Hátamat a köveknek támasztottam.

Oké, kis helyzet-összefoglalás: ugyan még mindig nem tudtam, hol vagyok, de leráztam Gudrunt és Rüdigert. Már ha egyáltalán követtek engem. A káoszködtől távol tartottam magam – ma még egyetlenegy sem láttam ezekből a rendkívüli, homályosan örvénylő, színes felhőcskékből –, és nem botlottam figyelmetlenségből az alvilágba sem. Eddig minden rendben volt. Most már csak valahogy vissza kellene jutnom.

A ruhám ujja alól előbújt a lentigóm, egy kilenckarú polip, ami úgy úszott a bőrömön, mint egy élő tetoválás. A lentigókat csak itt, a Pe-remben lehetett látni, és – ha jól értettem – olyasmi volt az árkádiaiak és a tündérek számára, mint valami ujjlenyomat-féleség. Velem ellentétben – hiszen én csak részben voltam árkádiai – nekik két ilyenjűk

van. A kilenckarú polipom láttán a kedvem azonnal felderült, és már nem éreztem egyedül magam. Hiszen nem ez volt az első alkalom, hogy eltévedtem itt. A Peremnek ez a tájéka Emilian hontalan erdei törpesárkányok számára létesített védelmi állomása körül egy valóságos labirintus volt, és minden, csak nem szabályos és áttekinthető. Dimbes-dombos elhelyezkedése, a természet alkotta kőpárkányok és a körbefalazott kertekben növekvő mediterrán hatású növényzet miatt el is neveztem ezt a részt „Kis-Ligúriának”, emlékül arra az olasz hegyi falura, ahol a szüleim és én egyszer nyaraltunk. Sok ház és kert tündéréké volt. Nem utolsósorban ezért volt ez a környék Jácint és Emilian szerint a legnyugodtabb és a legbiztonságosabb az egész Peremben.

Miután Matildából és belőlem Szent Johanna majdnem pirítóst csinált, és a gyógytornászom, Severin lelepleződött, mint a legfőbb gonosz jobbkeze, eleinte egyáltalán nem voltam olyan lelkes, hogy védőkíséret nélkül fedezzem fel a Peremet. De Cassian professzor garantálta, hogy a „folyamatot”, ahogyan szépen nevezte, megoldották, és már senki nem jelenthet veszélyt rám.

– Egyelőre legalábbis – tette hozzá a bajsza alatt Jácint, és én elhatároztam, hogy egyszerűen hiszek neki. A „folyamat” háttere – mint minden a Peremben – bonyolult volt, és Cassian professzor tessék-lás-sék próbálkozásai, hogy ezt elmagyarázza, inkább csak jobban összeavartak, mint felvilágosítottak.

Ahhoz, hogy voltak olyan emberek, akik egy kétes jóslat kiválasztottjának tartottak, aki nemsokára megmenti majd a világot a pusztulástól – vagy valami ilyesmi –, mostanra már hozzászoktam, hiszen azt, hogy tévednek, legkésőbb akkor észre fogják venni, ha elpusztul a világ. De azon, hogy Severin Zelenko egyáltalán nem az a kedves, együttérző fickó, akinek véltem, még több héttel később sem tettem túl magam.

Valójában egy Frey nevű gazember megbízásából kémkedett utánam, aki nagykutya itt, a Peremben. Illetve csak volt. Most remélhetőleg egy Perem-börtönben csücsül, és senkinek nem árthat többé.

Nem voltam biztos benne, hogy a tündérék és Cassian professzor tudják, hogy a Peremben felügyelet nélkül töltött időmet kizárólag arra használom, hogy parkourozzak és nézelődjek. Valószínűleg abban reménykedtek, hogy amíg nem figyelnek rám, azoknak a gyakorlatoknak

szentelem magam, amikkel ők eddig hiába próbáltak bizonyos képességeket megtanítani nekem. Olyan képességeket, amiknek minden arkádiai a birtokában van. És amiket az ő meglátásuk szerint nekem úgyszintén feltétlenül meg kell tanulnom a hatalmamban tartani.

De attól tartok, erre még várniuk kell egy darabig – a Perem koncepciója egyszerűen nem akart feltárulni előttem, teljesen mindegy, hányszor magyarázták már el, hogy itt egy nem anyagi világról van szó, amit pusztán képzelőerővel lehet manipulálni, vagy teljesen újonnan meg lehet teremteni. Az ég szerelmére, mégis hogyan lehet ezt megérteni? Eddig mindenesetre egyetlen gyakorlat során sem sikerült, hogy egy ajtót „gondoljak” egy falba, pirosra fessek egy zöld követ, arról nem is beszélve, hogy szárnyakat növezzek magamnak, vagy az egyéb olyan csodadolgok közül bármelyiket is megcsináljam, amiket napon-ta szemléltettek nekem.

Az efelett érzett frusztrációm azonban tompította az, hogy itt, a Peremben képes voltam járássegítő eszközök és fájdalom nélkül mozogni, és ez már önmagában is csodaszamba ment. Miért is kellene az időmet gyakorlatokra tékoznom, hogy aztán köveket színezzek át, ha ehelyett járhatok és ugrálhatok?

Egyébként odaát is, a valódi világban, határozottan tettem előrelépéseket a szupererők terén. A szuperhallásom és a szuperlátásom ugyan továbbra is úgy jött-ment, ahogy nekik tetszett – többnyire akkor, amikor egyáltalán nem volt rájuk szükség –, cserébe viszont a levegő mozgását egyértelműen jobban az ellenőrzésem alatt tartottam. Be tudtam csukni ajtókat, könnyedén képes voltam tárgyakat a szoba egyik végéből a másikba mozgatni, és az ablakból, ötvenméteres távolságból zúgásra bírni a szelet a tetető fának ágai közt. Teljesen magától értetődő érzés volt. Egészen olyan, mintha a levegő egy részem lenne. Tegnapelőtt az egész szobámat átrendeztem ilyen módon, anélkül, hogy felálltam volna a gurulós székemről.

Kifejezetten itt, a Peremben azonban, ahol állítólag csupán a képzelőerő segítségével minden lehetséges, ez a legkevésbé sem működött.

– Épp azért, mert a Peremben minden csak illúzió – próbálta Cassian professzor többször is elmagyarázni nekem. – És ily módon természetesen a levegő is az. Mindössze egy kollektíve kitalált konstrukció,

amit pusztán megszokásból lélegzünk be, mert a Földön így szoktuk meg, érted?

Az egyetlen lehetséges válasz erre az volt, hogy:

– Nem!

Jó vastag felkiáltójellel.

A türelmes Cassian professzor ugyan biztos volt benne, hogy előbb vagy utóbb sikerülni fog a szellememet „megszabadítanom emberi-anyagi korlátaitól”, ahogyan ő fogalmazott, de Jácint szárazon közölte, hogy talán egyszerűen hiányzik belőlem az ehhez szükséges fantázia.

És ez igaz is. A fantáziáért nálunk Matilda a felelős, aki nemcsak annyi fantasyregényt olvasott el, ami mindkettőnknek elég lett volna, hanem rendelkezik azzal a képességgel is, hogy úgy mutassa be nekem a leghihetlenebb és legnevetesebb tényállásokat, hogy hirtelen hihetőnek és logikusnak látsszanak. Matilda. Valami beleszúrt a mellkasomba. A Jeanne-nal és Severinnel való találkozásunk óta a tetőn, amikor hajsza hűján a mélybe zuhant tüzemeletnyit, vagy szabadon választhatóan megéghetett volna, nem létezett többé „mi”. És nem telt el úgy nap, hogy ez ne készített volna ki.

Egy pillanatilag hagyom, hogy az emlékeim megmutassák, milyen volt megcsókolni őt, milyen jó illatú volt a haja, és milyen leírhatatlanul bátran szembeszállt Jeanne-nal, Severinnel és a tollas kígyószörnyetegekkel. Egy paradicsomkaróval! Te jó ég, mennyire hiányzott! De még ha nem is úgy éreztem: az volt a helyes döntés, hogy szakítottunk. Majdnem meghalt miattam. És ezt nem engedhetem meg még egyszer. És időközben bizonyára túl is tette magát rajtam.

Á, a fenébe! Ez az oka annak, hogy miért nem szabad soha csak úgy céltalanul ácsorogni: rögtön sötét gondolatai támadnak az embernek.

Óvatosan megpróbáltam átkukucskálni az előttem lévő lyukon a falban, hogy megnézzem, tiszta-e a levegő. Akkor végre megkereshettem volna a tündérekhez visszavezető utat. A kis utca üres volt, legalábbis elsőre ezt gondoltam. De abban a pillanatban, ahogy kiléptem a résen, egy feketébe burkolódzott alak bukkant fel egy gazzal benőtt kapualj alól, közvetlenül szemben velem. Úgy nézett ki, mint egy nindzsának öltözött nex.

A francba! Észrevettek.

De aztán a nindzsa-nex hátratolta a fejről a kendőt, és felismertem, ki is áll előttem.

– Severin! – tört ki belőlem.

– A kedvenc páciensem – felelte.

Úgy nézett ki, mint mindig, lenyűgözően magas volt, és izmos, sötét haját lófarokba kötötte. A hosszú sebhely, ami épphogy elkerülte a szeme sarkát, megnyerő arcát csak még érdekesebbé tette. Még a mosolya sem változott, pontosan olyan kedvesnek és szívélyesnek tűnt, mint korábban.

Csakhogy most már nem fogok többé bedőlni neki.

Az utóbbi hetekben néha elképzelttem, mi mindent fogok Severin fejéhez vágni, ha viszontlátjuk egymást. De most, hogy itt állt előttem, meglehetősen bénán csak annyit mondtam:

– Azt gondoltam, mindörökre bezártak.

– Ezt mesélték neked? – húzta fel Severin az egyik szemöldökét. – Amiből láthatod, hogy nem veszik olyan komolyan az igazságot. – Tett felém egy lépést. – Lehetséges, hogy Freytől átmenetileg megvonták a helyét a Legfőbb Tanácsban, és talán még le is tartóztatták, és természetesen Na'il székgyeaszemre elbocsátotta Jeanne-t az olyannyira elit tizenkettedik századából, de engem még nem kaptak el.

Nos, egészen nyilvánvalóan nem. Csak én, ostoba, azért indultam ki ebből, mert Cassian professzor és Jácint azt állították, hogy már nem áll fenn rám nézve semmilyen veszély, a bűnösökre kirovátkolták jogos büntetésüket. Igen, csakugyan azt mondták, hogy „kirovátkolták”, nyilvánvalóan nem tudták, hogy ez a szó már száz éve kihalt. Akárhogyan is, a Peremre jellemző homályos beszédet ismét rosszul értelmeztem, és Severint – pontosan úgy, mint Freyt – egészen magától értetődően egy perembéli börtönben helyeztem el.

És még hogy nem állt fenn veszély! Severin ugyan lehet, hogy barátságosan mosolygott, de az izmai megfeszültek, a pillantása gyanakvó volt. Úgy tűnt, csak arra vár, hogy megmozduljak.

– A tündérek a közelben vannak – mondtam. Egy kicsit olyannak hallottam magam, mint az osztály áruklodósa, Luise Martin az általános iskolában, amikor azt gajdolta, hogy „Tanító néninek meg lesz elmondva!”

– Nem gond. – Severin ferde mosollyal ajándékozott meg. – Amíg csak tündérekről van szó. Ettől eltekintve megvannak a saját, egészen különleges menekülő útvonalaim.

Rámutatott egy nyílásra a háta mögött lévő falban, amit majdnem teljesen elrejtettek a kúszónövények, és ahonnan egy lépcső vezetett lefelé. Csak az első lépcsőfokokat láttam, az alját már teljes sötétség borította.

– Az *alvilág* – szaladt ki a számon. A lejáratok, amelyektől Cassian és Jácint óva intett, a föld alá vezettek, vagy bárhogy is nevezik itt, a Peremben a talajt. Állítólag lent a mélyben végtelen, sokemeletes labirintusok húzódnak, amelyek állandóan változnak, és démonok meg más félelmetes teremtmények lakoznak bennük. Amit én azonnal el is hittem, mert néha halk morgást, suttogást vagy különös zümmögést lehetett hallani, ha egy ilyen lejáró mellett ment el az ember, és már láttam néhány piros szempárt is, amelyek egy kút mélyéből pillantottak fel rám.

Severin halkan nevetett.

– Igen, az *alvilág* – ismételte meg. – Hidd el nekem, Quinn, ott lent megközelítőleg sem olyan veszélyes, mint ahogy mesélték neked. Legalábbis akkor, ha egy kicsit kiismeri magát az ember, és tudja, hogyan kell távol tartani magától a szellemeket meg a démonsöpredéket, és természetesen azt, hogyan kell elkerülni az átkozott szfinxeket. Oké, ehhez már egy kicsit ügyesebbnek kell lenni, de megbízhatok bennem. – A tekintetével végigpásztázta az üres utcát, aztán nyíltan rám nézett. – Ezzel a hellyel ellentétben odalent zavartalanul beszélgethettünk. Már napok óta próbálok összefutni veled.

Mennyire néz tulajdonképpen hülyének engem?

– Van odalent csokoládéd és cuki kiskutyáid? – kérdeztem dühösen, és ismét mozgásba lendültem. Hogy megmutassam Severinnek, nem félek tőle, közvetlenül előtte masíroztam el, fel a dombra. – A beszélgetésünkre egy másik alkalommal kell sort kerítenünk, mert van egy megbeszélte találkozási pontom.

Valójában meglehetősen kellemetlenül éreztem magam, hogy ennyire közel kerültem hozzá. Hiszen mennyivel nagyobb volt nálam! És a kezei szabályos mancsok voltak. Ha ezekkel megragad és lerángat az

alvilágba, azt magamnak köszönhetem. Vagy sokkal inkább a szájhős árkádiai harci ösztönömmek, ami a félelemmel szembemenve ott trombitált bennem: „Nyugodtan megpróbálhat megfogni, majd meglátja, mi sül ki belőle!”

De szerencsémre Severin semmi ilyesmit nem tett. Csak nagy lépekkel mellém zárkózott, és megpróbált a lelkemre beszélni.

– Quinn, kérlek! Annyira sajnálom, ami történt. Fent, a tetőn, ott valahogy teljesen kicsúsztak a dolgok az irányításom alól. Tudom, hogy úgy érzed, becsaptalak, de soha nem engedtem volna, hogy bármi is történjen veled, ezt el kell hinned nekem. – És egészen lágyan még hozzátette: – Hiszen barátok voltunk.

Igen, azok voltunk. Ráadásul néha ezek az idők fájdalmasan hiányoztak is nekem. Milyen örömmel vártam a terápiás órákat!

– Egész idő alatt hazudtál nekem – frissítettem fel mindkettőnk emlékezetét. Ez segített a bennem felgyülemelő szentimentális érzelmek ellen. – Matilda majdnem meghalt miattad!

Hogyan lehetett annyira ostoba, hogy azt gondolta, valaha is megbocsátom neki ezt?

– Jeanne volt az, aki le akarta dobni őt a tetőről, és tüzet hajigált felé – helyesbített Severin.

Én csak a fejem csóváltam. Ezzel tényleg nem tudta magát kidumálni.

– De korábban közbe kellett volna lépnem, ez így igaz – tette hozzá sietősen. – Ami a tetőn történt: valóban csak bocsánatot tudok kérni. Szívem legmélyéből.

Jóságos ég! Hogy volt képes arra, hogy ilyen dagályos mondatokat fogalmazzon meg, és közben ennyire őszintének és hitelesnek hangozzon? A tündérmágia tehetett vajon róla, amit állítólag valamelyik őstől örökölt? Mindenesetre a haragom kezdett egy kicsit alábbhagyni.

Aztán Severin rátett még egy lapáttal.

– Mint bizonyára már észrevetted, az árkádiaiak meglehetősen idióták tudnak lenni – mondta egy kis nevetés kíséretében. – Utálunk vesztíteni...

Sóhajtottam. A bennem élő negyedrésznyi árkádiai idióta egészen pontosan tudta, miről beszél Severin.

– Mit akarsz tőlem? – kérdeztem annyira barátságatlanul, amennyire csak tudtam. Nem kellene hogy észrevegye, hogy már egyáltalán nem voltam olyan dühös.

– Szükségem van a segítségedre – felelte Severin.

Megvetően felhorkantam, és meggyorsítottam a lépteimet. Időközben újra ismerős terepen jártunk. Legalábbis ismerősnek tűnt a szűk utcácska, ahová bekanyarodtunk.

Severin azonnal felvette a tempómat.

– Kérlek, Quinn, tudom, hogy nincs jogom hozzá, hogy bármit is kérjek tőled. De...

– De mi? – mordultam rá.

– Segítettem neked, hogy újra megtanulj járni, ezt elfelejtetted?

A fenébe! Csakugyan ügyes volt. És nem, nem felejtettem el, mit tett értem a balesetemet követően. Gyógytornászként Severin abszolút kiváló volt. Nélküle feleannyira lettem volna motivált, és kétszer annyira lehangolt.

Oldalról rásandítottam.

– Miben tudnék *én* segíteni neked?

– Nem bujkálhatok örökké. A nexek nem fognak felhagyni az üldözéssel, és mindenhol ott vannak. Szólj Cassiannál és Themisnél pár jó szót az érdekemben! Még ha most épp politikailag nagyon bele is illik a képbe, nem tarthatják örökre fogva Freyt néhány be nem jelentett kapu és egy kis kémkedés miatt. És még erre sincs nélkülem semmilyen bizonyítékuk, csak a te vallomásaid és Jeanne-éi.

Mit jelent a „nem örökre” a halhatatlanok időszámításában? Ötven, hatvan év nekem személy szerint teljesen elég lenne.

– Freynek van egy csomó híve, és sok óvintézkedést tett. Ha most hagyja is magát lecsukni, azt csak azért teszi, hogy eljátszhassa a mártírt, és az egészet politikailag kihasználja – folytatta Severin. – És legkéseőbb, amikor ismét szabadlábbon lesz... – egy kis szünetet tartott –, Frey a legbosszúvágyóbb személy, akit csak ismerek, és engem fog okolni a letartóztatásáért, még ha szigorúan véve Jeanne volt az, aki elárulta őt. A tömlöceiben olyan emberek élnek, akiket már évszázadok óta kínoz. – A hangja ekkor enyhén megremegett. – A halálukért könyörögnek, de újra meg újra a Perembe viteti őket, hogy regenerálódjanak,

hogy aztán rögtön előlről kezdje. Nem szívesen állnék be közéjük a sorba.

Nem tudtam, mit tenni ellene, végigfutott a hideg a hátamon. Mindazok után, amit eddig hallottam róla, ez a Frey bizonyára maga volt a megtestesült ördög. Tündér és Jácint elbeszélései alapján a norvég erődítményében évszázadok óta nemcsak különösen gonosz vérfarkasokat tenyésztett, hanem egy egész magánhadsereget nevelt fel a saját utódaiból.

– Ugyan már régebb óta tudják, hogy Frey veszélyes, de fogalmuk sincsen a valódi terveiről. Arról, hogy mit akar valójában tőled. És mint mondtam: nélkülem semmi nincs a kezükben ellene.

Még mielőtt Severin folytatta volna, tudtam, mire akart kilyukadni egész idő alatt.

– Ha Themis és Cassian garantálják nekem, hogy megúszom büntetlenül, akkor cserébe információkat szállítanék nekik Freyről, amivel politikailag tönkretelhetnék őt, és a következő száz évre kivonnák a forgalomból. Olyan dolgokat, amiket csak én tudok róla. És egy csomó bizonyítékkal is tudok szolgálni nekik.

Kicsit lassítottam, és oldalra néztem. Ez tulajdonképpen egész... értelmesen hangzott.

– És számodra is van néhány... nevezzük így: *hasznos információm* – nyújtotta el Severin a szavakat. – Például a nagyszüleidről. – Röviden felnevetett. – Meglepődnél.

– Tudod, kik az én...? – Elharaptam a kérdést, mert a szemem sarkából mozgást észleltem. Nem azt mondta az előbb Severin, hogy a nekek mindenhol ott vannak? Nos, ebben valószínűleg igaza volt.

– A fenébe! – Most már ő is észrevette őket.

Szemben velünk, legfeljebb ötven méterre, két feketébe öltözött alak bukkant elő a semmiből. Amikor megpördültem, láttam, hogy két másik is közeledik hátulról, a boltív felől. És ezt a kettőt ismertem, Gudrun és Rüdiger voltak azok.

– El kell tűnnünk innen – morgott halkan Severin. – Megláttak minket.

Minket? Hiszen én valójában nem követtem el semmit, ugye? Már-mint eltekintve attól, hogy lapos csőrű fali pityereknek neveztem őket.

De talán a nexek automatikusan bűnözőnek tartottak engem, mert Severin társaságában voltam.

Severinről a nexekre pillantottam, akik két oldalról közelítettek felénk, és inkább nem akartam kivárni, míg ezt a kérdést megvitatom velük.

Ezért amikor Severin rohanni kezdett, a biztonság kedvéért én is ugyanezt tettem, és utánairamodtam.

Matilda

— **N**E MERÉSZELD! – mondta Bax szigorúan.
– Mégis mit? Már csak megnézhetek egy festményt. Ez az 1587-es feltámadási triptichon a város legérdekesebb egyházi kincsei közé tartozik.

– Igen, egy igazi turistamágnes, mint látjuk. – Karmos kőmancsával Bax az üres templomi padokra mutatott. – Ne áltassuk magunkat, Fürtöske, az egyetlen, aki ez iránt a festmény iránt érdeklődik, az te vagy. És te sem a művészet miatt. Viszket az ujjad, hogy kinyisd a kaput, pedig pontosan tudod, milyen veszélyes ez az emberek számára.

– De hát én nem mennék át. Csak megnézném, hogy még működik-e. Máriától...

– Ha megpróbálsz, akkor sajnos le kell harapnom a kezedet – villantotta ki Bax hegyes szemfogait. – Én vagyok ennek a kapunak az őrzője, már elfelejtetted?

– Ó, most aztán megijedtem – gúnyolódtam. – Te egy szellem vagy, még egy ostyát se tudsz átharapni.

– Démon, nem szellem! – Bax sértődötten elkezdte hosszú nyelvével nyalogatni a mancsát.

A legtöbb kő vízköpő, amiket régi épületeken lehet látni, félelmet keltő, ijesztő szörnyetegek, de Bax esetében – vagy teljes nevén Baximilian Grimm esetében – egy kifejezetten cuki példányról volt szó. A feje – csavart szarvacskái kivételével, melyek a két füle közt nőttek – leginkább egy rókaéra hasonlított, a szárnya olyan volt, mint a denvéreké, a mancsa és hosszú farka, mint egy sárkányé. Bár folyamatosan azon fáradozott, hogy mérgesen nézzen, és örülten veszélyesnek

tűnjön, messze ő volt a legmókásabb lény, amit valaha láttam, beleértve a kis báránycákát, a labradorkölyköket és a bébioroszlánokat. Csak nagy nehezen tudtam megállni, hogy ne nyújtsam felé a kezem, hogy megvakargassam. Habár az úgysem működött volna, mert ugyan Bax nagyon is elevennek látszott, de végül is csak egy képmás volt, olyan, mint egy hologram, amin át lehet nyúlni. Ami őt nem akadályozta abban, hogy komoly önbizalomról tegyen tanúbizonyságot.

– Ahhoz már *nagyon* korlátoznak kell lenni, hogy valaki ne ismerje fel a különbséget egy szellem és egy hatalmas és furfangos démon között – mondta lenézően.

– Anyyira hatalmas és furfangos bizony nem lehettél, ha megtörténhetett az, hogy egy kőfigurába száműzzenek.

– Jellemző rátok, emberekre. Semmiről nincs fogalmatok, de mindenről van véleményetek. – Felháborodottan horkantott rókaorrán át. – A leghatalmasabb démónnak sincs esélye ezek ellen az alattomos arkádiai varázsló szemétládák ellen, ha azok tudják a teljes nevedet és a hozzá tartozó varázsigét. De természetesen te még soha nem hallottál semmit Salamon király hétpecsétes könyvéről. Fogalmam sincs, miért is ereszkedem le egyáltalán hozzád.

– Talán mert egy hatalmas és furfangos démónnak is szüksége van valakire, akivel néha-néha beszélgethet – mondtam csitítóan. – Ami pedig engem illet: nagyon örülök, hogy leereszkedsz hozzám. Ha te nem lennél, már senkivel nem tudnék a Peremről beszélni, és valószínűleg rég azt gondolnám, hogy az egészet csak álmodtam.

Bax Szent Kristóf életnagyságúnál nagyobb szobrának a fejről a gyóntatószék tetejére röppent.

– Csakugyan? És akkor miért nem voltál itt egy egész hétig? – kérdezte, és egy kissé féltékenynek hangzott. – Valószínűleg a tündérekkel lógtál, így van?

Sóhajtottam.

– Nem, őket már régóta nem láttam. Nincsenek már a virágüzletükben sem. Felvettek egy virágárust, ő vezeti most a boltot.

És aki határozottan nem tündér, egyébként pedig úgy tűnik, semmi köze nincs a Peremhez. A tesztkérdéseimre mindenesetre kifejezetten

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

emberien reagált: „Ööö, nem, még soha nem repültem bálnaléghajón, nem ismerek senkit, akinek sárga a szeme, és nem is dolgozik itt semmilyen Angelika a pult alatt.” Miután mindezt közölte, nagyon könnyebbültnek látszott, amikor eljöttem onnan. Azóta mindig csak a kirakaton át néztem be, amikor elmentem a „Gyöngyvirág és nefelejcs” mellett, abban a reményben, hátha meglátom Tündért vagy Jácintot. Még olyan sok kérdést fel akartam tenni nekik. De teljesen nyilvánvalóan már nem volt szükségük a boltra álcázásként. Vagy egyszerűen fontosabb dolguk volt. Megakadályozni a világvégét, például.

Cassian professzorral és Clavigo Berg népi költő szellemével, aki néha-néha a saját bronzszobrában lakott, sem találkoztam már hetek óta, teljesen mindegy, hányszor sétáltam át a temetőn. Úgy éreztem magam, mint egy gyerek, akinek egy ideig szabad volt játszania a menő kölykökkel – és most már azt sem tudja, hol laknak. Még az az anatómiai koponyamodell is, aminek ki lehet venni a szemét és az agya részeit, és amit Quinn a pszichoterapeutájától lopott el, mozdulatlanul állt az íróasztalomon, és a legkevésbé sem látszott mágikusnak.

Ezért valóban hálás voltam, hogy legalább Bax megbízhatóan megjelent, amint túl közel kerültem a triptichonhoz.

– Már az is igazságtalan, hogy az embereknek tilos belépniük a Perembe – sóhajtottam.

– Hiszen ez egyáltalán nem igaz – felelte Bax. – Az embereknek nagyon is be szabad lépniük a Perembe, sőt szigorúan véve minden éjszaka meg is teszik az álmaikban.

Igen, nagyszerű, csak ezzel nem megyek semmire. Szerencsémre Bax lényegesen szívesebben adott tájékoztatást, mint a tündérek valaha is. Ugyan soha nem tudtam, hogy tényleg igaz-e, amit mesél, de már ezért is nagyon a szívembe zártam. Nélküle feltehetőleg megfulladtam volna a titkos tudástól. Vagy elmeséltem volna Julie-nak, pedig ünnepélyesen meg kellett esküdnöm Cassian professzornak, hogy ezt soha nem teszem meg. Vagy ami még rosszabb: feladtam volna a méltóságom és a büszkeségem utolsó maradványait, és küldtem volna Quinn-nek egy üzenetet. Ilyen mélyre semmi esetre sem sülyedhetek, mert végül is ő volt az, aki szakított velem, és a „hogyan szeressünk ki valakiből